

Τα τοπία της γυναικείας καταπίεσης

Το αίτημα και ο αγώνας για τη γυναικεία απελευθέρωση στις μέρες μας μπορεί να μοιάζει παλιό από την άποψη ότι έχει τεθεί εδώ και έναν ολόκληρο αιώνα και έχει διαγράψει αρκετούς κύκλους, αλλά παραμένει κρίσιμα επίκαιρο. Στην αρχή του 21ου αιώνα, η διπλή καταπίεση των γυναικών από το καπιταλιστικό σύστημα και την ανδροκρατία οξύνεται, και είναι σίγουρο ότι όσο οι δυνάμεις του κεφαλαίου κερδίζουν έδαφος και αυξάνουν την επίθεση στους λαούς τόσο η οπισθοχώρηση σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής θα θυμίζει καταστάσεις Μεσαίωνα.

Ας μην ξεχνάμε ότι τα επαναστατικά κινήματα του 20ού αιώνα αλλά και η μαζική είσοδος των γυναικών στην παραγωγή ήταν αυτά που ανάγκασαν την άρχουσα τάξη και τους πολιτικούς εκφραστές της να ενδιαφερθεί για τα δικαιώματα των γυναικών και θεωρητικά να τα συμπεριλάβει στα πολιτικά της προγράμματα, να απασχολήσουν το νομοθέτη, να αποτελέσουν αντικείμενο ενδιαφέροντος υπερρεθνικών οργανισμών όπως ο Ο.Η.Ε. και τα τμήματά του.

Όμως όλα αυτά αφορούν μονάχα τον αφρό. Γιατί η μεγάλη μάζα των γυναικών του πλανήτη ζει στην αφάνεια. Ο μισός πληθυσμός της Γης που είναι οι γυναίκες ζει, δουλεύει, αγωνίζεται, καταπιέζεται, αρρωσταίνει, βιάζεται και δολοφονείται στο σκοτάδι. Στη σκιά των πρωταγωνιστών. Ο δημόσιος χώρος είναι αποκλειστικό προνόμιο των αντρών, και οι ελάχιστες γυναίκες που κατέχουν ηγετικές θέσεις είναι μόνο η εξαίρεση που επιβεβαιώνει τον κανόνα. Αντίθετα, σ' όλο τον κόσμο είναι αυτές που υφίστανται άμεσα και με τον σκληρότερο τρόπο τις αντιλαϊκές πολιτικές των κυβερνήσεων και τις συνέπειες της παγκοσμιοποίησης, που βγάζουν όλη τη βρόμικη δουλειά στο σπίτι αλλά και στην παραγωγή, καλύπτοντας το κατώτερο φάσμα μιας **στεγανοποιημένης** αγοράς εργασίας και αποτελώντας τα πειραματόζωα για την εφαρμογή των σύγχρονων ευλύγιστων εργασιακών σχέσεων. Η εργασία των γυναικών θεωρείται ότι καλύπτει τα 2/3 από τις παγκόσμιες εργατοώρες (συμπεριλαμβάνεται και η άμισθη οικιακή εργασία), όμως ο γυναικείος πληθυσμός της Γης κερδίζει μόλις το 1/10 του παγκόσμιου εισοδήματος και κατέχει μόλις το 1/100 του παγκόσμιου πλούτου. Που σημαίνει ότι το φύλο είναι διαβατήριο για την είσοδο και την παραμονή των γυναικών στις στρατιές του σύγχρονου προλεταριάτου.

Οι γυναίκες εξακολουθούν και σήμερα να ανατρέφονται και να διαμορφώνουν την προσωπικότητά τους με βάση τους κανόνες της παθητικότητας. Μυσούνται χωρίς να το καταλάβουν στις άπειρες μορφές και τεχνικές της, έτσι που χρειάζεται μεγάλη αποφασιστικότητα για να σπάσει ο αόρατος υμένος που τις αποκλείει από το δημόσιο χώρο και την ενεργητική συμμετοχή τους σε ό,τι αφορά την προσωπική τους ζωή αλλά και την κοινωνία που ζουν. Για να ανατραπεί το αίσθημα της αυτοϋποτίμησης που επιφυλάσσουν στον εαυτό τους, το οποίο είναι ουσιαστικά αντικατοπτρισμός της κυρίαρχης κοινωνικής αντίληψης.

Αναμφισβήτητα, η γυναικεία απελευθέρωση αποτελεί κομμάτι της πάλης για ολοκληρωτική κοινωνική απελευθέρωση. Ούτε έπεται ούτε είναι δευτερεύουσας σημασίας. Μάλιστα, είναι διαδικασίες που συμπορεύονται και τροφοδοτεί η μία την άλλη.